

μιζόμενά νομίσματα τῶν Ἑλλήνων λέγεται ὅτι εἶναι μίγμα ἐκ διαφόρων μετάλλων, διότι ἀναφέρουσιν ὅτι ὅτε ἡ πόλις αὕτη ἐπυρπολήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, οἱ ἀνδριάντες, τὰ ἀγάλματα, τὰ ἀγγεῖα καὶ διάφορα ἄλλα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ πράγματα διελύθησαν καὶ συνεχωνεύθησαν εἰς ἓν. Ἄλλ' ὁ Πλίνιος ἐξ ἐναντίας λέγει ὅτι πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κορίνθου οἱ καλλήτεροι τεχνῖται τῆς πόλεως ταύτης κατεσκευάζον ἀγάλματα ἐκ τοῦ ὠραίου τούτου μετάλλου. Ὅλα δὲ τὰ σωζόμενα τὴν σήμερον νομίσματα τῆς Κορίνθου εἶναι ἐκ κοινοῦ χαλκοῦ, καὶ δὲν φαίνονται διόλου ὡς μίγματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Ἐπάρχει καὶ ἕτερον εἶδος μίγματος, εἰς τὸ ὁποῖον δίδεται τὸ ὄνομα Π ο τ ί ν α, εὕρισκόμενον πρὸ πάντων εἰς τὰ νομίσματα τῆς Ἀλεξανδρείας. (Συνέχ.)

ΑΙ ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ ΣΥΝΗΘΕΙΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ.

Αἱ περὶ γάμου συνήθειαι ἦσαν μὲν πάντοτε διαφοροὶ κατὰ τοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς γῆς, πανταχοῦ ὁμῶς μᾶλλον ἢ ἥττον ἐγίνοντο διὰ τελετῶν, καὶ συνωδεύοντο μὲ τὰς ἀνηκούσας χαρὰς καὶ εὐθυμίας. Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς μεταξὺ πολλῶν βαρβάρων ἔθνων γινομένας εἰς τοιαύτην περίστασιν αἰσχροουργίας, περιοριζόμεθα ν' ἀναφέρωμεν μόνον τὴν παράδοξον τῶν Βαβυλωνίων συνήθειαν, καὶ ἀκολουθῶς ἀρχίζομεν ἀπὸ τὰ γνωστότερα τῆς ἀρχαιότητος ἔθνη, περὶ ὧν ἡ Ἱστορία μᾶς ἀφῆκεν εὐκρινεστέρας καὶ λεπτομερεστέρας εἰδήσεις.

Ἡ περὶ γάμου συνήθεια τῶν ἀρχαίων Βαβυλωνίων, ἣν ὑπερεπαινεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος, ὑπῆρχεν αὕτη. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ συνήγοντο κατὰ πᾶσαν κώμην ὄλαι αἱ ἐν ἡλικίᾳ παρθένοι εἰς τινὰ τόπον, ἐνθα συνηθροίζοντο καὶ οἱ νέοι. Κήρυξ, ἐπίτηδες διορισμένος, ἐπαρφησίαζε τὴν ὠραιότεραν ἐξ αὐτῶν, ὡς εἰς εἶδος δημοσ-

πρασίας, τὴν ὁποίαν καὶ ἐλάμβανεν ὅστις τῶν νέων ἔδιδε πλειότερα· ἀκολούθως δ' ἐπαρρησίαζε τὴν μετὰ τὴν πρώτην εὐμορφοτέραν, καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὰ δὲ παριζόμενα χρήματα ἐδίδοντο εἰς τοὺς ἔσοι ἤθελον νὰ λάβωσι τὰς ἀσχημοτέρας. Οὐδεὶς πατήρ δὲ δὲν εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ νυμφεύσῃ τὴν θυγατέρα του κατ' ἀρέσκειαν, καὶ ὅσοι ἐλάμβανον τὰς παρθένας, ὤφειλον νὰ δώσωσιν ἐγγύησιν ὅτι ἤθελον τὰς συζευχθῆναι ἐξάπαντος. Καὶ εἰς τοῦτο μόνον συνίστατο ἡ περὶ γάμου τελετὴ τῶν Βαβυλωνίων.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἰουδαίοις ἐγίνοντο αἱ ἀκόλουθοι τελεταί. Ἀφοῦ πλῆθος παρθένων ἔφερον τὴν Νύμφην μετὰ παρατάξεως εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ τὴν ἤλειπον μὲ ἐλαιον καὶ νάρδον, ἔθετον εἰς τὴν μέσσην αὐτῆς ζώνην, (τὴν ὁποίαν ἡ χεὶρ τοῦ Νυμφίου ἠδύνατο νὰ λύσῃ πλέον), καὶ τὸ ἑσπέρας πολλαίῳ μοῦ τὴν ὠδήγουν μετὰ συνοδίας μουσικῶν ὀργάνων εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀνδρός, αἱ μὲν κρατοῦσαι ἀνηρμέναι λαμπάδας, αἱ δὲ φέρουσαι τὰ ἐνδύματα καὶ τοὺς πολυτίμους αὐτῆς λίθους. Τὴν πρὸ τοῦ γάμου νύκτα ἐγίνετο μεγαλοπρεπέστατον συμπόσιον, μετὰ χορῶν καὶ ὁσμμάτων, (τὸ ὁποῖον διήρκει ἑπτὰ ἡμέρας μεταξὺ τῶν πλουσίων), καὶ τὴν ἀκόλουθον ἔφερον τοὺς νεονύμφους εἰς τὴν Συναγωγὴν, ἐνθα ἔρριπτον ἐνώπιον αὐτῶν σῖτον καὶ χρήματα, καὶ ὁ Ἱερεὺς τοὺς ἐπὶ ἠύχετο τὴν πολυτεκνίαν μόνον. Εἰς τὸ ἀπλοῦν τοῦτο εἶδος ὁμῶς τῆς εὐλογίας οἱ μεταγενέστεροι Ἰουδαῖοι ἐπρόσθεσαν πολλὰ ἄλλα ἀκολούθως. (*)

(*) Τὴν σήμερον ἡ εὐλογία τοῦ γάμου παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις γίνεται οὕτω. Καλυπτομένων τῶν νεονύμφων διὰ τοῦ λεγομένου *Ταλέτ*, ὁ Ραββῖνος πρῶτον εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Νεονύμφων, κρατῶν ποτήριον οἴνου, ἐξ οὗ πίνουσι καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι. Εἶτα ὁ Νυμφίος δεικνύων διὰ τοῦ Ραββίνου τὸ (ἀφεύκτως) χρυσοῦν δακτυλίδιον εἰς τοὺς περιεστῶτας τὸ

Αἱ περὶ γάμου τελεταὶ τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων ἦσαν αὗται μόνον. Μετὰ συνοδίας μουσικῶν ὀργάνων, καὶ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἔφερον τὴν Νύμφην εἰς τὴν νέαν τῆς κατοικίαν, ἔνθα ἐγένετο λαμπρὸν συμπόσιον, καὶ μετὰ ταῦτα ὠδήγουν οἱ κεκλημένοι τοὺς Νυμφίους εἰς τὸν θάλαμον, καὶ οὕτως ἐτελείονεν ἡ τελετὴ τοῦ γάμου. Μετὰ ταῦτα ὅμως εἰσῆχθησαν διάφοροι ἄλλαι συνήθειαι, εἰς τὰς Ἀθήνας μάλιστα. Τὴν ἡμέραν τῆς ὑπανδρείας τῆς ἡ Νύμφη ὤφειλε νὰ σφάξῃ ἓνα ἀκανθόχοιρον, καὶ νὰ τὸν θυσιάσῃ εἰς τοὺς Γαμηλίους λεγομένους θεοὺς, ἦγουν τὸν Δία, τὴν Ἥραν, τὴν Ἄρτεμιν, (πρὸ πάντων ὡς ἐναντίαν τοῦ γάμου), καὶ τὰς Μοίρας. Ἀκολούθως δ' ἐθυσίαζον καὶ ἄλλα ζῶα, εἰς τὰ σπλάγγνα τῶν ὀπίων οἱ μάντις ἀνεκάλυπτον τὸ μέλλον τῶν νεονύμφων, διαχωρίζοντες πρῶτον μετ' ἐπιμελείας τὴν χολήν, ὡς σύμβολον τῆς αἰωνίου αὐτῶν ὁμοιοῦσας. Τὴν πρώτην τῆς νυκτός ὥραν ὁ Νυμφαγωγὸς ἢ πάροχος μετὰ λαμπάδων καὶ μουσικῶν ὀργάνων ἔφερε τὴν Νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀνδρός, ἔνθα ἔχυνον ἐπὶ κεφαλῆς ἀμφοτέρων σῦκα, διάφορα ἄνθη καὶ ἀρωματικά, καὶ ἔριπτον εἰς τὸ πῦρ τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, δι' ἧς ἐφέρθη ἡ Νύμφη, ὡς σημεῖον τοῦ ὅτι ὤφειλεν αὐτοῦ νὰ διαμείνῃ πλέον. Ἀκολούθως δ' ἐγένετο λαμπρὸν συμπόσιον μετὰ τὸ ὅποῖον ἔφερον τὴν Νύμφην εἰς τὸν θάλαμον, ἔνθα (ἀφοῦ ὁ ἐπὶ τούτῳ καλούμενος Λουτροφόρος παῖς ἐπλυνε τοὺς πόδας τῆς ἐκ τοῦ ὕδατος τῆς Καλιρρόης), ἔτρωγε μετὰ τοῦ Νυμφίου ἐν κυδώνιον ἢ ῥώδιον,

ἐμβάλλει εἰς τὸν λειχανὸν δάκτυλον τῆς Νύμφης λέγων, "Διὰ τοῦ δακτυλίου τούτου ἐνυμφεύθης κατὰ τὸν νόμον μὲ ἐμέ." κ τ λ. Ὁ δὲ Ῥαββῖνος συντρίβει βιαίως κατὰ γῆς ἢ εἰς λεκάνην τὸ ποτήριον, καὶ κάμνων μὲ ἕτερον τὰς αὐτὰς τελετάς, συντρίβει καὶ αὐτὸ ὁμοίως, κραζόντων τῶν περισσώτων μεγαλοφώνως "ἀ γ α θ ἦ τ ὕ χ ἦ" (Καλορίζικα).

καὶ ὠδηγεῖτο ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς εἰς τὴν ἀπ' ἀνθη ἐρ-
ραντισμένην κλίνην. Οἱ δὲ προσκεκλημένοι ψάλλον-
τες τὰ κοιμητικὰ λεγόμενα ἐπιθάλαμια, ἀ-
νεχώρουν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΟΙ ΠΟΜΠΗΙΟΙ — Η ΗΡΑΚΛΕΙΑ.

Κατὰ τὰ 79 ἀπ. Χριστ. ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας
τοῦ Γίτου, τὸ Ἡφαιστειὸν ὄρος τῆς Ἰταλίας Βεσου-
βιον, διὰ φοβερῶν ἐκρήξεων συνηνωμένων μετὰ τρομε-
ροῦ σεισμοῦ, κατεβύθισεν ὀλοκλήρους πόλεις τῆς Καμ-
πανίας, ἐξ ὧν διεκρίνοντο οἱ Πομπηῖοι καὶ ἡ Ἡρά-
κλεια. Ἐμενον δὲ αἱ χῶραι αὗται ὡς ἐνταφιασμένοι
τρόπον τινὰ εἰς τὴν γῆν, καὶ κεκαλυμμένοι μὲ τὴν
στάκτην καὶ τὰς Ἡφαιστείας ὕλας τοῦ Βεσουβίου,
καὶ οὔτε τὸν τόπον αὐτῶν ἐγνώριζον ἀκριβῶς οἱ ἀρ-
χαιολόγοι. Κατὰ τὸ 1720, ἤγουν 1641 ἔτη μετὰ
τὴν καταστροφὴν αὐτῶν, γερμανὸς τις ἡγεμὼν Φέ-
λων νὰ οἰκοδομήσῃ πύργον περὶ τὸν αἰγιαλὸν τῶν
Πορτικῶν, ἠγόρασεν ἀπὸ τινος χωρικῶν διάφορα τεμμά-
χια ἀγαλμάτων, ἅτινα εἶχεν εὐρεῖν οὗτος σκάπτων
πηγάδιον. Λαβὼν νύξιν ὁ ἡγεμὼν ἠγόρασεν ἀμέσως
καὶ τὸν τόπον, καὶ ἔβαλε νὰ σκάπτωσιν. Ἀγάλμα-
τα, στηῆλαι, διάφορα ἐργαλεῖα, σκεύη, καὶ τὰ τοιαῦτα
ἐπαρρήσιάζοντο καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς διπλασιαζομέ-
νους κόπους τῶν ἐργατῶν. Ταῦτα ἔσυρον ἀμέσως τὴν
προσοχὴν τῆς Νεαπολιτανικῆς Κυβερνήσεως. Ἐσκα-
ψαν λοιπὸν βαθύτερον, καὶ τέλος φθάσαντες ἕως 80
ποδῶν βάθος, δὲν ἀμφίβαλλον ὅτι ἀνεκάλυψαν μίαν
ἀπότὰς καταβυθισθείσας πόλεις ὑπὸ τοῦ Ἡφαιστείου.
Δι' ἀμαξῶν μετεφέρθη ἡ ἀνατκαφεῖσα ὕλη ἔξωθεν
τῆς πόλεως, αἱ ἀγυιαὶ ἐκαθαρίσθησαν, καὶ ὁ νεώτερος
κόσμος ἔλαβε τὴν τύχην νὰ εἶδῃ ὡς ἐκ θαύματος
πόλιν πραγματικῶς ἀρχαίαν. Τὴν σήμερον δύναται
τις νὰ περιηγηθῇ τὰς ὑπογείους ὁδοὺς τῶν Πομπηῖων,